

Sygn. akt II CZ 39/15

POSTANOWIENIE

Dnia 20 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska (przewodniczący)

SSN Józef Frąckowiak (sprawozdawca)

SSN Jan Górowski

w sprawie z powództwa J. M. i E. G.

przeciwko A. D. i Wspólnocie Mieszkaniowej Nieruchomości
przy ul. K.

o ustalenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 20 sierpnia 2015 r.,

zażalenia pozwanych

na wyrok Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 23 grudnia 2014 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i pozostawia rozstrzygnięcie
o kosztach postępowania zażaleniowego w orzeczeniu
kończącym postępowanie w sprawie.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny uchylił wyrok Sądu Okręgowego w S. i przekazał sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania, a także umorzył postępowanie wywołane zażaleniem pozwanych. W zażaleniu pozwane zarzucając naruszenie art. 386 § 4 k.p.c. oraz art. 378 § 1 k.p.c. wniosły o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i zasądzenia solidarnie od powódek kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Apelacyjny dokonał wnikliwej interpretacji umowy jaką zawarły pozwane oraz przeprowadził dodatkowo dowód z przesłuchania powódek na okoliczność istnienia po ich stronie interesu prawnego. W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd Apelacyjny doszedł do przekonania, odmiennego od twierdzenia Sądu I instancji, i uznał, że powódkom przysługuje interes prawny w dochodzeniu uznania umowy zawartej przez pozwane za nieważną. W swoich rozważaniach Sąd Apelacyjny, szczegółowo ustalając na czym polega interes prawny powódek rozważył także charakter umowy zawartej przez pozwane oraz jej skutki dla powódek. Zauważył przy tym, że dla pełnej oceny roszczenia powódek wymagane jest jeszcze przeprowadzenie dowodów, na okoliczności wskazane w art. 65 § 2 k.c. Mając na względzie takie ustalenia Sąd Apelacyjny stwierdził, że Sąd Okręgowy nie rozpoznał istoty sprawy a w zakresie żądania objętego pozwem wymagane jest przeprowadzenie postępowania dowodowego, wobec tego jego zdaniem uzasadnia to uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania, na podstawie art. 386 § 4 k.p.c.

Należy się zgodzić z Sądem Apelacyjnym, że zasadnicze roszczenie zawarte w pozwie, czyli uznanie umowy zawartej przez pozwane, nie zostało bliżej rozpoznane przez Sąd Okręgowy. Trzeba jednak zwrócić uwagę, że dla oceny tego czy powódki mają interes prawny w uznaniu umowy zawartej przez pozwane za nieważną konieczna była szczegółowa ocena tej umowy i jej wpływu na funkcjonowanie wspólnoty oraz ocena kwalifikacji pozwanej A. D. do zawarcia i wykonywania tej umowy. Tej oceny dokonała już w znaczącej części

Sąd Apelacyjny oceniając treść zawartej umowy oraz jej ewentualne skutki dla powódek. W tej sytuacji brak wyraźnej podstawy do uchylenia wyroku Sądu Okręgowego i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Ustalenie czy po stronie powódek istnieje interes prawny tak ściśle wiąże się ze sprawą nieważności umowy zawartej przez pozwane, że brak w istocie podstaw, aby uznać iż są to sprawy zupełnie oddzielne. Świadczy o tym uzasadnienie zaskarżonego wyroku, w którym Sąd Apelacyjny dokonał już w znacznej części przesądzenia, że umowa ta może być uznana za nieważną. Dla ostatecznego przesądzenia tej kwestii nie jest wobec tego konieczne przeprowadzanie postępowania dowodowego w całości, ale uzupełnienie go o pewne elementy. W tej sytuacji brak podstaw do uchylenia wyroku Sądu Okręgowego i przekazywania sprawy do ponownego rozpoznania, na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. Wystarczy uzupełnienie postępowania dowodowego przed Sądem Apelacyjnym. Skoro zaś w świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego (uchwała z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, OSNC 2008/6/55) Sąd Apelacyjny rozpoznaje sprawę, a nie tylko samą apelację, jest on w pełni uprawniony do uzupełnienia w części postępowania dowodowego i w żadnym razie takie uzupełniające postępowanie dowodowe nie pozbawia strony instancji, co wynika właśnie z roli jaką pełni postępowanie przed sądem II instancji.

Mając na względzie powyższe Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁵ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c., orzekł jak w sentencji.

kc